

Nr 28.

Ankom till Riksdagens kansli den 19 februari 1913 kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående utredning och förslag i fråga om förbud i viss omfattning och för viss tid mot avverkning av skog å inköpt skogsegendom.

(2:a Avd.)

I en inom Andra kammaren väckt, till jordbruksutskottets förberedande behandling hänvisad motion, nr 94, har herr *Åkerlund* hemställt, att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t låta utreda, huruvida icke förbud för köpare av skogsegendomar att före utgången av viss tid från köpets avslutande, utan utsyning av vederbörande skogstjänstemän, avverka skog å fastigheterna utöver vad som erfordras för husbehov, vore ägnat att i betydande mån förekomma skogsskövling å enskilda marker, och att Kungl. Maj:t sedermera täcktes förelägga Riksdagen de förslag, vartill utredningen kunde giva anledning.

Då förevarande motion är fullkomligt likalydande med av motionären vid 1911 och 1912 års riksdagar i samma ämne väckta motioner, har utskottet icke ansett nödigt att i utlåtandet intaga motionens motivering utan tillåter sig i dylikt avseende hänvisa till motionen.

De av motionären, enligt vad ovan sagts, vid 1911 och 1912 års riksdagar i ämnet väckta motionerna blevo på jordbruksutskottets avstyrkande hemställan av båda kamrarna avslagna.

1911 års jordbruksutskott anförde i sitt i anledning av den då väckta motionen avgivna utlåtande bland annat följande:

Bihang till Riksdagens protokoll 1913. 10 saml. 13 häft. (Nr 28.)

»I likhet med motionären anser utskottet de av honom berörda missförhållanden vara av den art och omfattning, att de i hög grad påkalla uppmärksamhet från lagstiftningens sida. Det synes nämligen vara tydligt, att skogsavverkningar å fastigheter, som inköpts i huvudsakligt syfte att omedelbart utnyttja det å fastigheterna befintliga skogskapitalet, äro väsentligen bidragande till ett otillbörligt exploaterande av våra skogstillgångar och särskilt till att det unga, växtliga skogskapitalet utan hänsyn till skogens återväxt och framtida avkastning tillintetgöres. Och mot en på nämnda sätt skeende skogsskövling har gällande lagstiftning på ifrågasvarande område, nämligen lagen angående vård av enskildes skogar, visat sig icke tillräckligt effektiv, beroende förnämligast på lagens egenskap av återväxtlag, varigenom ett ingripande på grund av densamma i anledning av överdriven avverkning i allmänhet kommer för sent, för att skada skall kunna i önskvärd grad förhindras.

Utskottet, som sålunda visserligen finner ett ingripande från lagstiftningens sida till förekommande av de utav motionären påpekade missförhållandena synnerligen behövt, anser sig emellertid icke kunna till fullo dela motionärens uppfattning i fråga om lösningen av förevarande spörsmål. Ett förbud av den omfattning motionären ifrågasatt, nämligen att vid köp av skogsegendom före utgången av viss tid från köpets avslutande utan utsynning av vederbörande skogstjänsteman avverka skog å fastigheten utöver husbehovet, skulle, synes det utskottet, understundom alltför mycket inkräkta på den enskilde skogsägarens berättigade intressen. Sådana fall kunna nämligen väl tänkas, då en fastighetsköparens intresse att genast efter köpet få företaga avverkning till avsalu är så berättigat, att hans rätt härutinnan icke torde böra inskränkas genom utsyningstvång. Dessutom skulle, enligt utskottets förmenande, ett förbud av antydd beskaffenhet icke bliva fullt effektivt. Så länge upplåtelse av rätt till avverkning av skog får äga rum utan annan inskränkning än viss tidsbegränsning, skulle nämligen förbudet lätt kunna kringgås.»

På grund av vad sålunda anförts, ställde sig utskottet tveksamt gentemot motionärens framställning; och då därtill komme, att ett särskilt påkallande från Riksdagens sida av den av motionären åstundade utredningen syntes, med hänsyn till en av Riksdagen år 1910 hos Kungl. Maj:t gjord framställning i ett närbesläktat ämne, vara överflödigt, ansåg utskottet sig, åtminstone för det dåvarande, icke böra biträda motionen. Utskottet syftade därvid på Riksdagens sistnämnda år till Kungl. Maj:t avlåtna skrivelse (nr 112), däri Riksdagen, med anledning av en samma år väckt

motion i fråga om utredning, om och på vad sätt större trygghet för en bättre vård och hushållning med den yngre och växtligare skogen skulle kunna ernås genom ändringar i lagen angående vård av enskildas skogar, anhållit, att Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning om och på vad sätt ändring och tillägg i 1903 års lagstiftning angående vård av enskildas skogar må kunna ävägbringas i ändamål att förekomma uppenbar skövling av ungskog.

1912 års jordbruksutskott förklarade sig i avgivet utlåtande för sin del dela den av 1911 års jordbruksutskott sålunda uttalade meningen. I anledning härav och då enligt vad utskottet hade sig bekant den av Kungl. Maj:t den 16 juni 1911 tillsatta s. k. skogslagstiftningskommittén erhållit i uppdrag att taga under behandling Riksdagens nyssnämnda skrivelse samt utskottet tillika inhämtat, att kommittén hade under övervägande förslag till bestämmelser av den art, som i motionen avsåges, ansåg sig utskottet böra avstyrka bifall till motionen.

Då några nya skäl eller synpunkter icke av motionären nu anförts till stöd för den av honom gjorda framställningen, har utskottet icke funnit anledning frågå den uppfattning i ämnet, som kommit till uttryck i här ovan återgivna uttalanden av 1911 och 1912 års jordbruksutskott. Utskottet får sålunda, under återopande av innehållet i sagda uttalanden, för sin del hemställa,

att förevarande motion icke må av Riksdagen bifallas.

Stockholm den 18 februari 1913.

På jordbruksutskottets vägnar:

D. PERSSON

i Tällberg.

Närvarande: hrr Persson, Tamm, Odelberg, frih. De Geer, Paulson, Fahlén, Lindblad, Pers, Ericson, Lundell, Nilsson i Kåbbarp, greve Hamilton, Kronlund, Andersson, Linders och Hellström.